

[Bendix.]

et svar til ministeren — at jeg var ængstelig for, at der ikke skulle være korrektionsmuligheder i forbindelse med behovsanalyser og fastlæggelse af kapacitetsgrænser, men jeg slog fast, at jeg fandt det afgørende, at der blev sådanne korrektionsmuligheder.

Jeg takker for ministerens svar på min korte bemærkning. Jeg forstår heraf, at det, det drejer sig om i denne specielle sag, der vedrører cand. mag.erne og gymnasieskolen, ikke er, at der er noget galt med det faglige niveau, men det er det faglige indhold. Jeg kommer nok til at bede ministeren enten nu eller senere om at forklare mig, hvor nøjagtig grænsen går mellem disse to begreber.

Jeg vil dernæst gerne sige et par bemærkninger i relation til det, hr. Morten Lange sagde. Som andre ordførere fandt jeg også hr. Morten Langes tale interessant — erfaren mand er som bekendt god at gæste — men samtidig vil jeg dog føje til, at blufærdighed karakteriserer jo hr. Morten Lange. Hr. Morten Lange skjulte sig bag mange forsirede vendinger, og det er dem, jeg vil prøve at beskæftige mig en smule nærmere med.

Det første, jeg godt vil tage op, er hr. Morten Langes sædvanlige skepsis over for dette at foretage målbeskrivelser i forbindelse med forskellige uddannelser. Hr. Morten Lange og jeg har flere gange strejft dette problem, men et sted i sin tale siger hr. Morten Lange, at det er uhyre vanskeligt, ja, nærmest umuligt. På et senere tidspunkt i sin tale går hr. Morten Lange positivt ind på muligheden for at foretage målbeskrivelser i forbindelse med de enkelte uddannelser. Derfor vil jeg gerne spørge hr. Morten Lange direkte: mener hr. Morten Lange ikke, at det er muligt, hvis man gør sig tilstrækkelig meget uløjlighed, relativt præcist at definere, hvad det er for et mål, man ønsker opfyldt med en bestemt uddannelse, og hvad det er for et fagligt indhold og et fagligt niveau, man ønsker tilgodeset?

Hr. Morten Lange var inde på en række interessante bemærkninger om basisuddannelserne, og essensen i disse bemærkninger var, at basisuddannelser bare er blevet en overskrift; der findes en lang række forskellige basisuddannelser, hvad mener vi egentlig med det, når vi siger det? Jeg kan være enig med hr. Morten Lange i, at der findes en række forskellige basisuddannelser, men

jeg vil så godt i den forbindelse spørge hr. Morten Lange, om han ikke mener, at det vil være hensigtsmæssigt, når man gør forsøg med basisuddannelser, som man gør ved Roskilde universitetscenter, og som man forbereder ved Ålborg universitetscenter, at man så gør dem så forskelligartede som muligt i forhold til hinanden for derved at udvikle et forsøgsresultat, ud fra hvilket vi kan træffe videre beslutninger.

Hr. Morten Lange var inde på, at basisuddannelser var 2-årige ved Roskilde universitetscenter, ville blive 1-årige ved Ålborg universitetscenter, men også kunne være 3-årige f. eks., og nævnte i den forbindelse tanken om i Danmark at introducere, hvad man har i de angelsaksiske lande, en såkaldt bachelorgrad, en mellemlang akademisk uddannelse. Jeg forstod ikke rigtig, hvad hr. Morten Lange egentlig mente med sin omtale af bachelorgraden. Mente hr. Morten Lange, at det var et forsøg værd at gå ind på basisuddannelser af 3 års varighed, som så i realiteten blev en introduktion af bachelorgraden i det danske undervisningssystem? Mit parti har adskillige gange beskæftiget sig med dette og finder, at det ville være meget rimeligt at gøre et sådant forsøg, og da vi jo er enige om, at ved de øvrige uddannelsesinstitutioner, bortset altså fra Roskilde universitetscenter og Ålborg universitetscenter, er der også behov for en række eksperimenter, kunne man jo, hvis der kunne opstå enighed omkring dette, introducere ved de såkaldt mere traditionelle universiteter en sådan bachelorgrad. Hvordan forholder hr. Morten Lange sig til det?

Sluttelig rejste hr. Morten Lange spørgsmålet om adgangsbegrænsning, og her vil jeg tillade mig at citere fra hr. Morten Langes tale. Den var et mesterværk af forsiring, og det var svært at finde meningen, men hr. Morten Lange sagde:

„Dér kan man selvfølgelig sige, at det må folk selv om, om de vil tage risikoen, men det kan jo være lidt dyrt for staten, og det er jo også en skuffelse for den enkelte, hvis man har fået en uddannelse og det så viser sig, at den er ubrugelig. Og dér har samfundet jo en nederdrægtig forpligtelse og en nederdrægtig vanskelighed.“

Og lidt længere henne i talen:

„Se, hvis vi nu havde været lige så kloge